Entrevista a Xavier Albertí.

Entrevistes | 25-03-2014 | 18:38

Xavier Albertí dirigeix el Teatre Nacional de Catalunya amb destresa i cura. El seu principal objectiu rau en la recuperació dels grans clàssics de la literatura teatral i harmonitzar-los amb la projecció contemporània actual. Les noves creacions, però, no queden absentes i és que la programació de cada temporada està farcida de propostes diverses ideades amb seny, lògica i lleialtat a la identitat cultural catalana.

- Creus que el TNC té la suficient empenta per tornar a projectar als grans autors que formen part de la literatura teatral?

Si no la té en Nacional no la té ningú. Potser no té la suficient però, com a país, no podem seguir sense conèixer a fons el nostre patrimoni perquè ens hi juguem la nostra supervivència. Hem de conèixer les nostres arrels ja que, si no ho fem, ens afeblirem de mica en mica davant la impossibilitat d?afermar unes arrels profundes amb coneixement de causa.

- La resposta per part del públic és positiva?

Sens dubte. El públic té la necessitat de saber qui és i d?on ve i quins són els seus referents. Quan hem anat ensenyant els clàssics la gent ve al teatre i té ganes de sentir-los i veure?ls. El més important, però, és la creació de més d?un espectacle per tal que el públic pugui acostar-se al context que conté les tradicions de recepció a les que, en moltes ocasions, ens hem vist obligats a desconèixer. Cal recuperar els textos i, sobretot, les actituds.

- I quin paper creus que representa el TNC en tot això?

Ha de ser el referent perquè per això és un teatre nacional. El que ha de fer és maldar per tal que els nostres cànons estiguin actius i això significa llegir-los i rellegir-los moltes vegades. En teatre els textos mai són museu, sempre són contemporanis i, si no ho són, no existeixen. Per tant, cal tornar-los a llegir per connectar-los amb la sensibilitat contemporània. Els entesos diuen que un clàssic és aquell que, a cada generació, és llegit almenys una vegada, sinó, no són clàssics. Cada generació ha de llegir i donar eines aportant una mínima tradició de recepció. La principal comesa del TNC és incentivar la creació contemporània. No obstant, cal dir que no només vivim de clàssics, sinó que també ens hem d?acostar a la nostra època i generació.

- Quina és l?actitud del públic en temps de crisi?

Actualment, no es tracta de la programació, sinó del preu que valen les entrades i, mentre visquem en un país que ens penalitza amb un IVA forassenyat, no serà fàcil. El que fa mes mal és el menyspreu que aquest govern mostra a la nostra cultura, una cultura que representa la construcció d?identitats col·lectives. Això no passa enlloc i encara no entenc com podem seguir permetent aquesta injustícia.

- No obstant, les ultimes produccions del TNC han tingut un gran èxit?

Anem bé i toco fusta perquè segueixi sent així. Nosaltres hem fet una política de preus molt gran i això el públic ens ho agraeix però també té unes conseqüències directes als nostres pressupostos ja que es veuen reduïts i, per tant, hem de fer grans esforços per poder mantenir el teatre que es feia abans amb menys recursos.

- Amb tot, el suport cap als joves actors és fonamental, oi?

Sí, sobretot per donar-los unes eines perquè s?acostin a un repertori clàssic ja que, sinó, no sabran fer i expressar amb exactitud. És molt important llegir en vers i, per aquesta raó, cal aprofundir i conèixer tècnicament. Això, sens dubte, és una garantia de teatralitat molt eficaç. Hem de perdre la por, saber-ho fer i fer-ho.

Autor: Albert Caño Franch/GN